KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 42.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 15. Oktober 1893.

VI. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Otta Brønum,

en ung, smuk, elskværdig Dame, der i disse Dage er vendt tilbage til Danmark, næsten overvældet af Udmærkelser for sin henrivende Sang. Høje fyrstelige Personer rundt om i Evropa har kappedes om at vise denne rigt begavede Sangerinde deres Hyldest, lige fra den Gang, den danske Dronning udmærkede den lille 13-aarige Otta Brønum med Gaver og mange opmuntrende Ord. Kun 22 Aar gammel staar den beskedne unge danske Pige nu igen i sit Fædreland, rede til at give sig selv i sin store Kunst til sine Landsmænd.

Hendes Stemme er som Nattergalens Fløjtetoner paa en Vaardag, men har tillige hele Sommerens Varme med Solskin og Blomsterduft i sig. Man føler, hun er den fødte Sanger, der ikke kan andet end være Sanger, og som igennem de fremmede Skoler, italienske og franske, har tilegnet sig alle de storslaaede Fordele, som en saadan Uddannelse giver, samtidig med, at hun har beholdt den danske Grundtone, hvorfra hun gik ud. Derfor har Kunstnerinden følt det som en Ære og Glæde at føre dansk Musik frem i Udlandet, og hun har flere Gange i de store Lokaler i England, som rummer 15,000 Mennesker, sunget Hartmanns Vuggevise, ja endogsaa indbudt til Koncert paa hele Hartmannsaftener. Dette har Otta Brønum ikke alene gjort, fordi hun følte sig forpligtet over for Danmark, der flere Gange gennem Staten har givet hende Stipendium til at uddanne sig i Udlandet, men fordi Kunstnerinden elsker sit Fædreland og dets Musik; naturligvis som den evropæiske Kunstnerinde, der har sunget store Sangpartier i engelske, franske og italienske Operaer.

Otta Brønum er født i København, men

Otta Brønum.

kom allerede i sit 5te Aar til Paris, hvor hun blev opdraget i et dansk Hus. Det var ganske tilfældigt, at man opdagede hendes Stemme og musikalske Begavelse. En ubemidlet svensk Sangerinde havde modtaget Smaatjenester af hendes Slægtninge, og for at glæde disse havde hun lært Barnet nogle smaa Klaveretuder, som blev foredraget paa en Fødselsdag; den svenske Sangerinde sang nogle svenske Folkeviser.

Medens Familjen nu passiarede, gik Barnet, der kedede sig, hen til Klaveret og begyndte at synge det, hun havde hørt den svenske Sangerinde synge. Sangerinden lyttede, sprang pludselig op og satte sig ved Klaveret og sagde til Barnet „sjung", og da sang lille Otta med sin dejlige Barnestemme korrekt og nydeligt Melodien, medens Sangerinden sang Teksten. Fra det Øjeblik forstod man, at Barnet havde usædvanlige kunstneriske Anlæg.

Otta Brønum fik nu straks de mest udmærkede Lærere i Paris. Først Mdm. Victorine Labat i Klaver og Sang; Deklamation Mr. Martel fra Teater français, senere Mdm. Jeanne Dupont fra Opera Comique. Solfege af Mr. Charles Benesit. Senere andre anerkendte Kapaciteter, deriblandt Charlotte Patti i Sang, i Sceneinstruktion Professor Manzonie.

I Skolen var Otta lige saa flittig, hun modtog aarlig Præmien „le prix de merite et de bonne conduite", og dog havde hun ikke en Fjende i Skolen, skønt hun var Udlænding og Protestant og Skolen fuldstændig katolsk. En eneste Gang var der nær bleven Strid. Det var, da Kejserprinsens bratte Død slog ned som et Lyn. I det Øjeblik fik nemlig selv de rødeste Modstandere af Kejserfamiljen Lyst til at tage Hatten af for denne unge Franskmand, der, fejgt forladt, ene kæmpede mod de vilde Zuluer og faldt gennemboret af 21 Stik. Selv Skolebørn tog Parti. — Republik eller Kejserrige — det var Løsenet. Som sædvanlig skulde Otta være Voldgiftsdommer. Men hvad er du selv, spurgte man, Imperialist eller Republikaner! Barnet vidste ikke ret, hvad det vilde sige, men svarede: „Je suis Protestant". De andre Børn forstod ikke, hvad hun mente, de troede vel, hun protesterede mod Hensigten. Hendes Slægtninge ønskede Otta Brønum konfirmeret i Danmark, og hun blev derfor sendt til Pastor Brandt i Ollerup paa Fyn, og i denne stille Landsby-Præstegaard hvilede Kunstnerinden, medens Mennesket voksede mere og mere til Personlighed.

Under sit Ophold her i Landet den Gang, sang hun flere Gange i Kirker i velgørende Øjemed. Men fra den Tid fort-